

upopulært, men til Motorcykler og Automobile. Jeg husker ikke rigtig Finansministerens Motivering af denne Toldsats, da han forelagde Sagen her, det var vist noget i Retning af, at det dog i det væsentlige, sagde han, maatte betragtes som Luksus. Det kan jeg imidlertid ikke erkende. Automobile er et teknisk Fremskridt, som kan bruges til Luksus, men de kan virkelig ogsaa bruges til andet; Lastautomobile er ved at blive et ganske almindeligt Befordringsmiddel. Man kan maaske sige, at denne nye Beskatning af det, som de skal bruge, dyre massive Gummidæk til Hjulene — der er vel dem, der bruger Jernringe, men der er vist ogsaa dem, der bruger massive Gummidæk — er en Beskatning af et teknisk Fremskridt, af et Befordringsmiddel, der har til Hensigt, og i mange Tilfælde fyldstgør den Hensigt, at befordre Varerne hurtigere, bedre og billigere fra Sted til Sted, og som derfor er et Led i den almindelige Vareomsætning med det Formaal at billigøre Varerne saa meget som muligt. Jeg kan derfor ikke indse, at Motorcykler eller Automobile er Luksus, thi de er for mange Erhverv og Virksomheder en Nødvendighedsgenstand. Fremdeles er der Skattesatserne med Hensyn til Møbelindustrien og med Hensyn til Porcelænsindustrien, og der er Skattesatserne med Hensyn til de forgyldte, pletterede og forsolvede Varer, Legetøjsindustrien og Aluminiumsvarer, musikalske Instrumenter, Klaviaturer, Grammofoner o. s. v. Alt dette er af en saadan Art, at vi med det fuldkomment overfladiske Kendskab, vi har til Sagen, slet ikke kan udtale os derom. Jeg skal derfor afholde mig derfra og afvente den senere Forhandling om disse Ting, som vi heldigvis vil faa her i Tinget.

Selv om vi altsaa føler en vis Tilfredshed med, at vi dog allerede har udøvet en saadan Indflydelse, at Lovforslaget er knapt saa galt, som det var i Lørdags, og selv om der nu er givet os dette Tilsagn, som vi sætter Pris paa, at der vil blive Lejlighed til senere saglig Forhandling, efter at vi har haft Tid til at overveje det, saa er vi alligevel lige utilfredse med hele den Forhandlingsmaade, de nuværende Regeeringspartier mere og mere er kommet ind paa, og vi er mere og mere utilfredse med, at deres Skattesøgen i større og større Udstrækning slaar ned paa Ting, som er ret almindelige Forbrugsgenstande, og hvor vi derfor maa protestere mod en kunstig Varefordyrelse. Vi indkasserer da det Tilsagn, der er givet om, at vi faar disse Ting

til ny Behandling, men vi maa tage disse Ændringsforslag som en Helhed, der altsaa giver Statskassen en Indtægt paa noget over 2 Mill. Kr., en indirekte Skat af en Art, som vi ikke kan sympatisere med.

Vi maa stille os overfor disse Ændringer paa samme Maade som til selve Hovedlovforslaget, Luksustoldloven, der nu fra at have været midlertidig gøres permanent, en Toldlov, hvis Aarsindtægt for Statskassen er ca. 7 Mill. Kr. Det bliver altsaa en ny indirekte Beskatning paa Toldloven af ca. 10 Mill. Kr. i alt. Det er det, som den stort anlagte, længe bebudede og i lang Tid i Venstrepressen og paa Venstres Møder lovryste Toldreform er løbet ud i. Jeg husker, at da Finansministeren i Efteraaret 1921 havde forelagt sit store Told- og Skattelovkompleks i Venstres Partimøde, skrev et Blad Dagen efter, at Stemningen paa dette Venstremøde havde været „animeret“ — jeg husker netop dette Udtryk —, naturligvis ikke saa meget paa Grund af Restaurationsskatten og Chokoladeskatten og forskellige andre Ting, som vel nok var velbehagelige for visse agrariske Sjæle, men som dog alligevel ikke kunde bringe Stemningen op paa Højden, nej, det, der gjorde, at Stemningen i Venstres Partimøde — det stod ogsaa i vedkommende Blad — var ligefrem animeret, da Finansministeren forelagde sit Skattelovkompleks, det var det nye Toldlovsforslag, der vel havde sine Mangler, men som dog bragte det store principielle — efter Venstres Mening i høj Grad principielle — Fremskridt: Overgangen fra Vægttold til Værditold. Det var det, som Finansministeren mødte med, det var det, som gjorde Stemningen animeret, her var noget at møde frem med, her var noget til eventuelt at tage et Brud paa med Højre, her var noget at agitere med, her var noget at tage et Valgslag paa. Det var *det*, som gav Stemningen i vide Kredse af Venstre, *det* gjorde Stemningen animeret, *det* bragte Venstres Partimøde, da man accepterede dette Skattekompleks, til at se bort fra de mere eller mindre kedelige Ting.

Mine Herrer af Venstre! Nu har De faaet alle de kedelige Ting, og i langt større Udstrækning, end De fik forelagt i Partimødet i 1921; men det, der gjorde Stemningen animeret, det, der var Rosinen i Pølseenden, det, der var det store Fremskridt, der skulde faa Vælgerne til at se bort fra alle disse mere eller mindre kedelige Ting, det store principielle Fremskridt, den nye Toldreform med en Værditold, som tog Hensyn til det demokratiske For-